

Γράφει η **Μαρία Πολυχρονιάδου**

Γεννήθηκα στις αρχές τις δεκαετίας του '90. Από γονείς που γεννήθηκαν στη δεκαετία του '50. Όταν ήρθα στον κόσμο είχαν ήδη χαρακτηριστεί ως η *γενιά του Πολυτεχνείου*.

Ήταν οι πλέον κατάλληλοι να μου μιλήσουν, όταν μεγάλωσα, για το πώς η κοινωνία που περνούσε κρίση έπεσε στα χέρια της χούντας των συνταγματαρχών. Κι οι πλέον κατάλληλοι να μου εξηγήσουν πώς τα γεγονότα του Πολυτεχνείου κι οι μάχες του απλού λαού οδήγησαν στο να πέσει αυτή η χούντα που ταλαιπώρησε, δίχασε, καταπίεσε κι άφησε σημάδια ανεξίτηλα στο ψυχισμό, στην πολιτική ζωή και στην εξωτερική πολιτική της χώρας.

Αντιθέτως εγώ με το που ήρθα στον κόσμο ήμουν η τυχερή γενιά της ευδαιμονίας. Η γενιά επί ΠΑΣΟΚ. Η γενιά που έζησε τη χώρα στα καλύτερά της μακριά από πολέμους, εμφυλίου, κατοχές και χούντες. Μερικά χρόνια αργότερα έγινα η γενιά που είδε μπροστά στα μάτια της εν μια νυκτί να καταστρέφονται όνειρα και περιουσίες που βασίστηκαν στην ευδαιμονία που ονομαζόταν **χρηματιστήριο**. Συνέχισα να μεγαλώνω κι έγινα η γενιά που έζησε την **κρίση**. Η γενιά που θα πήγαινε χαμένη. Και κατέληξα να γίνω η γενιά που έφερε επίσημα τον φασισμό στη βουλή. Πώς; Μα μέσω της Χρυσής Αυγής.

Τα χρόνια πέρασαν κι ανήκω πλέον στη γενιά που έχει μισθό όντως τα **400 ευρώ**, που δουλεύει **απλήρωτες υπερωρίες**, που τα πτυχία της δεν έχουν κανένα μέλλον, που φεύγει σωρηδόν για το εξωτερικό για ένα καλύτερο αύριο, που κάθε τέσσερα χρόνια ανεβάζει κατά μια δύναμη τον φασισμό.

Είμαι η γενιά που ήταν μάρτυρας σε μια **άγρια πολιτική δολοφονία**, σε μια **δίκη** δίχως τελειωμό, σε ένα κατάπτυστο «**εγέρθητι**». Πολύ φοβάμαι ότι θα είμαι κι η γενιά που θα δημιουργήσει και μια καινούρια χούντα σαφώς σκληρότερη από την προηγούμενη αν κρίνω από την ατιμωρησία που έχει κυριεύσει την πολιτική ζωή. Μάλιστα ίσως γίνω κι η γενιά που θα νομιμοποιήσει το φασισμό και θα τον ξεπλύνει.

Ειρωνεία να γιορτάζουμε το Πολυτεχνείο εμείς που καταργήσαμε το πανεπιστημιακό άσυλο, εμείς που σκοτώσαμε τον Παύλο Φύσσα, εμείς που βάλαμε μια κοπέλα στη φυλακή χωρίς απτά στοιχεία. Δεν νομίζετε; Τα παιδιά του Πολυτεχνείου κι όλοι οι βασανισμένοι της χούντας ίσως να ξαναπέθαιναν αν έβλεπαν ποιοι γιορτάζουν τώρα τη μνήμη τους. Θα πέθαιναν από ντροπή.

Και πολύ φοβάμαι ότι το Πολυτεχνείο πέθανε πια. Δε θα είμαστε εμείς αυτοί που θα ρίξουμε το φασισμό. Κι όταν η γέννα της γενιάς μου θα με ρωτήσει τι έκανα εγώ δε θα έχω κάτι να της απαντήσω. Κι όταν με κατηγορήσουν ότι τους έφερα στα χειρότερα δε θα υπάρχει κανένα «*ναι αλλά εμείς κάποτε...*» που να μπορώ να πω.

Κάθε που είναι 17 Νοέμβριου ο φόβος για το «*εσύ πού ήσουν;*» με πνίγει. Κάποτε φοβόμασταν μην γίνουμε σαν τους γονείς μας, τώρα πια είμαστε σίγουροι ότι θα γίνουμε χειρότεροι από αυτούς.

Τόσα χρόνια ακούμε για τη γενιά του Πολυτεχνείου ότι έφερε την χώρα σ' αυτό το σημείο. Κι αντί να κάνουμε κάτι γι' αυτό, γίναμε η γενιά της ντροπής. Η γενιά του Πολυτεχνείου γέννησε τη γενιά που ξεφτίλισε το Πολυτεχνείο.

Κι όμως υπάρχει ακόμα χρόνος για αλλαγή. Τόσες φορές αλλάξαμε όνομα ως γενιά, γιατί να μην το κάνουμε άλλη μία; Γιατί να μην γίνουμε η γενιά τού «*Απόψε πεθαίνει ο φασισμός;*»;

Το χρωστάμε. Σ' αυτούς που μας έφεραν και σαυτούς που έρχονται. Και κυρίως το χρωστάμε σ' αυτούς που σαν σήμερα έδωσαν τη ζωή τους για μια ελευθερία που αποφασίσαμε να την ξεφτιλίσουμε.

Στην μνήμη τους.

Στη μνήμη των **23** νεκρών του Πολυτεχνείου και των **61** νεκρών της χούντας.